

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/30/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211220721
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7211220721.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a členov JUDr. Slávkvy Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu v spore žalobcu R.. B. E., Z. O. X. B. K., N. X, zast. JUDr. Silviou Sovovou, advokátkou, so sídlom Diamantová 10, Košice, proti žalovanej R.. E. E., Z. O. N.R., V. XX, zast. JUDr. Ivanom Husárom, Advokátska kancelária, Vojenská 14, Košice, o určenie vecí patriacich do podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 16C/250/2011-144 zo 4.12.2012

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 1.003,02 € do troch dní na účet JUDr. Silvie Sovovej, advokátke, AK Košice, Diamantova 10, adresa pre doručovanie: Žižková 6, Košice.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) určil, že byt č. 15 na 7. poschodí bytového domu súpisné č. 1408, ktorý sa nachádza v Košiciach na V. U. Č.. X, XX, XX, XX, XX F. XX, je postavený na parcele č. 4183 v katastrálnom území Jazero a v katastri nehnuteľností je vedený na liste vlastníctva č. XXXXX (ďalej len „sporný byt“), a to vrátane podielu 85/10000 na spoločných častiach a zariadeniach domu patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcu v podiele 1/2 a žalovanej v podiele 1/2; rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal z toho, že účastníci konania sa bližšie poznali od roku 1997, žili spolu ako druh a družka. Dňa 23. júla 2004 bola uzatvorená kúpna zmluva, podľa ktorej žalovaná nadobudla sporný byt. V konaní nebolo sporné, že žalobca sa finančne podieľal na úhrade kúpnej ceny, popri žalovanej sa stal spoludlžníkom z hypotekárneho úveru a zúčastňoval sa aj na rekonštrukcii sporného bytu. V auguste 2004 bol žalobcovi pridelený družstevný byt. Manželstvo účastníkov konania, ktoré bolo uzavreté 28. mája 2005, bolo právoplatne rozvedené k 31. marcu 2011. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa žalobca osvedčil svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.) a tiež preukázal existenciu dohody účastníkov konania v čase kúpy sporného bytu, podľa ktorej sporný byt bude predstavovať predmet ich podielového spoluvlastníctva. Uzavretie tejto dohody vyvodil súd prvého stupňa z výsledkov vykonaného dokazovania, najmä zo skutkových zistení o investovaní finančných prostriedkov odporcu, uzavretí zmluvy o hypotekárnom úvere, organizovaní rekonštrukčných prác, nedomáhaní sa vrátenia vynaložených prostriedkov. Vzhľadom na to, že účastníci tejto dohody nestanovili konkrétnu výšku spoluvlastníckych podielov jednotlivých spoluvlastníkov, vychádzal z domnienky vyplývajúcej z § 137 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 150 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok napadol žalobca vo výroku o náhrade trov konania. Podľa jeho názoru súd nemal aplikovať § 150 O.s.p., ale mu vzhľadom na úspech v konaní mal priznať plnú náhradu trov konania.

Súd okrem iného vykonal dokazovanie svedkami, z ktorých výsluchu zistil, že po získaní peňazí z predaja bytu na Humenskej ul. žalobca mal dávať asi 400.000,- Sk a svedkyňa, t.j. Y. Ž., matka žalovanej mala uviesť v konaní, že oni dali, t.j. starí rodičia žalovanej 200.000,- Sk, avšak si nepamätala presný dátum a peniaze mali slúžiť ešte na kúpu bytu na Humenskej ul., túto svedeckú výpoveď súd prvého stupňa nemohol akceptovať a ako tendenčnú ju aj tak vyhodnotil. Svedok R.. W. U. tiež vypovedal, že byt na Jenisejskej predal o zníženú hodnotu za 1.000.000,- Sk, jednanie ohľadom kúpnej ceny so žalovanou nerobil, kúpna zmluva znela na meno žalovanej, ale žalobca mu to vysvetľoval tak, že má vo výhľade nájomný byt a nemohol by tento kúpiť, lebo by mu nebol pridelený iný nájomný byt v čase, keď sa uzatvárala kúpnopredajná zmluva a účastníci konania ešte neboli manželia, ale sa pritom chceli brať a práve zháňali byt (v podstate toto potvrdil, že ide o spoločný byt aj svedok W.. X.F. N. so zreteľom na § 132 O.s.p. súd urobil záver, že žaloba je odôvodnená a tejto vyhovel).

Výrok rozsudku vo veci samej napadla odvolaním žalovaná s tým, že nie je daný naliehavý právny záujem žalobcu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., žalobca už pri nadobudnutí sporného bytu v roku 2004 vedel, že žalovaná je jeho výlučnou vlastníčkou, nároky na byt začal vznášať až po rozvedení ich manželstva, nikdy nebol vlastníkom sporného bytu a ani nechcel byť účastníkom zmluvy, na základe ktorej bol sporný byt nadobudnutý. Úmysel účastníkov konania založiť podielové spoluvlastníctvo k spornému bytu nebol v konaní preukázaný. Žalobca ničím nepreukázal tento úmysel ani snahu, či záujem reálne nadobudnúť sporný byt do podielového spoluvlastníctva. Naopak, výsledky vykonaného dokazovania preukázali dohodu účastníkov, že výlučnou vlastníčkou sporného bytu bude žalovaná s tým, že až neskôr prevedie spoluvlastnícky podiel 1/2 na žalobcu. Podľa názoru žalovanej súd nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a prehliadol, že počas manželstva mali účastníci oddelené financie, každý z nich hospodáril samostatne, žalovaná musela žalobcovi splácať dlhy a nie raz sa stalo, že kvôli jej obmedzenému príjmu počas materskej dovolenky jej finančne pomáhali rodičia. Tento spôsob hospodárenia žalobca výslovne priznal pri rozvodovom konaní a teraz to účelovo zakrýva.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 13. júna 2013 sp. zn. 5 Co 82/2013 napadnutý rozsudok potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1 a 3 O.s.p. a vecne správny rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie jeho rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaná v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ O.s.p. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napríklad preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec). Sama okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť ale v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré boli tvrdené, súd ich ale nezisťoval. V danej veci súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplne zistenie skutkového stavu, preto tento odvolací dôvod nie je daný. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu; relevantné je len skutkové zistenie, na základe ktorého súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo. Súdom neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula alebo vyšla počas konania najavo. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov a ani nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov. To znamená, že ani tento odvolací dôvod nie je daný. Súdom pri posudzovaní opodstatnenosti žaloby aplikoval správny právny predpis, správne ho aj interpretoval, v dôsledku čoho nie je daný ani tretí, žalovanou uplatnený odvolací dôvod. Odvolací súd pripomenul, že zmluvu o založení podielového spoluvlastníctva možno uzavrieť aj samostatne pred nadobúdacím úkonom, a to aj ústne alebo konkludentne. Na tomto podklade odvolací súd uzavrel, že odvolacie dôvody tak žalobcu, ako aj žalovanej nie sú opodstatnené. So zreteľom na to napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Podľa názoru odvolacieho súdu skutkový stav má oporu vo vykonaných dôkazoch a iné skutočnosti neboli zistené z obsahu spisu, vzhľadom na ust. § 213 O.s.p. odvolací súd vyžiadal spis 25P/90/2011 Okresného súdu Košice II, kde vo veci určenia striedavej výchovy zatiaľ bolo nariadené len znalecké dokazovanie kontrolným znalcom, ale vo veci nebolo rozhodnuté rozsudkom (vtedy mala žalovaná zmeniť priezvisko). Odvolací súd zvýraznil aj to a keďže podľa § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. súd musel vychádzať z navrhovaných dôkazov a mal vykonať aj nenavrhované dôkazy, ak by boli pre rozhodnutie nevyhnutné, súd v každom prípade dobre posúdil, lebo výnimočne už nevykonal žiadny dôkaz ani odvolací súd, keďže takýto dôkaz nebol nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci. Súdy po takýchto dôkazoch nepátrajú, pretože je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva. S poukazom na § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. žalobca si uplatnil trovy konanie za vyjadrenie, ale tie nie sú účelné podľa názoru odvolacieho súdu, lebo právny zástupca podal vyjadrenie k odvolaniu, ale toto podanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti, a preto nie sú to účelné trovy, a tak náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Odvolanie podal aj žalobca, čo do výroku o náhrade trov konania, lebo podľa jeho názoru súd nemal aplikovať § 150 O.s.p..

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalovaná. Uviedla, že odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších stupňov sú „absolútne nepreskúmateľné“, veľmi stručné a nezrozumiteľné. Žalovaná sa nestotožnila s vyhodnotením vykonaných dôkazov, skutkovými zisteniami, ku ktorým súdy dospeli, ani so skutkovými a právnymi závermi, ktoré prijali a na ktorých založili svoje rozhodnutia. Súdy prihliadali len na výsledky vykonaného dokazovania vyznievajúce v prospech žalobcu a vyhodnotili ich účelovo bez toho, aby akceptovali aj tvrdenia a argumentáciu žalobkyne. Nevysvetlili, ktoré ustanovenie zákona umožňovalo určiť, že žalobca je podielový spoluvlastník sporného bytu, náležite neodôvodnili záver o existencii dohody o založení podielového spoluvlastníka účastníkov konania, nejasný a zákonu (§ 137 ods. 2 Obč. zák.) sa priečiaci je tiež záver súdu o výške podielov jednotlivých spoluvlastníkov. Odvolací súd, ktorý prehliadol, že žalobca si vo svojich tvrdeniach protirečil, klamal a zavádzal, sa náležite nevyrovnal s celou skutkovou a právnou argumentáciou žalovanej obsiahnutou v jej odvolaní. Nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov nižších stupňov označila dovolateľka za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dôsledkom ktorej bolo odňatie jej možnosti pred súdom konať. Z týchto dôvodov žalovaná žiadala napadnutý rozsudok zmeniť (tak, že sa žaloba v celom rozsahu zamietá) alebo zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

K dovolaniu sa nevyjadril žalobca.

Najvyšší súd uznesením č.k. 3Cdo/384/2013-220 z 2. decembra 2014 dovolanie odmietol a zaviazal žalovanú, ktorá je povinná zaplatiť žalobcovi do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 600,88 € na účet JUDr. Ireny Sopkovej, advokátky, so sídlom v Košiciach, Hlavná č. 25.

Vo svojich dôvodoch poukázal na to, že Slovenská republika je v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) právnym štátom. Jedným zo základných a ťažiskových princípov právneho štátu je princíp právnej istoty. Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach opakovane poukazuje na potrebu rešpektovania tohto princípu, a to osobitne vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, ktoré už nadobudli právoplatnosť a predstavujú res iudicata.

Princíp právnej istoty má na pamäti aj Občiansky súdny poriadok v ustanoveniach, ktorými upravuje podmienky prípustnosti dovolania. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a do volacích súdov nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho

stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane do volacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolací súd nespochybňuje, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Na druhej strane ale treba mať na zreteli, že vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (porovnaj IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu, vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Z tohto hľadiska dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov). Ide jednak o právo na spravodlivý súdny proces (tiež v nadväznosti na požiadavku odôvodnenia rozhodnutia súdu v súlade s § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.), jednak o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý do určitej miery obmedzuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto ustanovení. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené ústavné práva (porovnaj I. ÚS 252/05 a aktuálne tiež IV. ÚS 481/2011).

V prejednávanej veci najvyšší súd nemohol brať na zreteľ len žalovanou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozhodnutiami súdov nižších stupňov. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo namietaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutí nevykazoval znaky odňatia možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dovoláním napadnuté rozhodnutie [odôvodnenie ktorého nemožno posudzovať izolovane od odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), lebo prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok], uvádza v primeranom rozsahu skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, obsah odvolania, ako aj právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil dovolací súd pre úspešného žalobcu podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 492,93 € (pozn. dovolacieho súdu: z rovnakej výšky vychádzala aj žalovaná v dovolaní pre prípad, že jej dovolaniu bude vyhovené), čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (7,81 €)] a daňou z pridanej hodnoty [§ 18 ods. 3 vyhlášky (100,14 €)] predstavuje spolu 600,88 €. Pokiaľ žalobca, zastúpený tou istou advokátkou už v konaní na súdoch nižších stupňov, požadoval náhradu trov dovolacieho konania aj za iný úkon právnej služby („oboznámenie sa s predmetom dovolania“), dovolací súd postupoval v súlade so zaužívanou praxou najvyššieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 145/2010, 3 Cdo 339/2013, 5 Cdo 51/2009, 3 Cdo 446/2013) a žalobcovi náhradu trov za tento úkon nepriznal (§ 142 ods. 1, § 243b ods. 5 O.s.p.).

Okrem iného najvyšší súd poukázal na to, že aj keď argumentovala žalovaná nesprávnosťami, ku ktorej podľa jej názoru došlo v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, dovolací súd doplnil, že v prípade neúplných skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pozri rozhodnutia NS SR napríklad 2Cdo/130/2011,

6Cdo/185/2011). Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) O.s.p. (porovnaj R/37/1993 a R/125/1999), lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť konať pred súdom.

Dovolací súd nevyhodnotil činnosť odvolacieho súdu ako nesprávne právne posúdenie pri jeho závere o potvrdení rozsudku súdu prvého stupňa, konštatoval, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantne dovolací dôvod, avšak v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (pozri uznesenia NS SR 1Cdo/62/2010, 3Cdo/53/2011, 6Cdo/41/2011). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p..

Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je opodstatnený. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné a musel preto opravný prostriedok žalovanej odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Po podaní ústavnej sťažnosti žalovanou Ústavný súd SR Nálezom III. ÚS 288/2015-57 z 25.11.2015 rozhodol tak, že základné právo R.. E. E. na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 82/2013 z 13. júna 2013 bolo porušené. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 82/2013 z 13. júna 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, R.. E. E. priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 533,60 € (slovom päťstotridsaťtri eur a šesťdesiat centov), ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Ivana Husára, Advokátska kancelária, Vojenská 14, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

V podstate vo svojej sťažnosti žalovaná namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, lebo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/82/2013 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/384/2013 z 2.12.2014 mali byť porušené ich základné práva. Okrem iného vo svojom Náleze ústavný súd uviedol čo sťažovateľka v sťažnosti uviedla a že podala odvolanie vo veci sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla, že okresný súd vychádzal z toho, že účastníci konania sa bližšie poznali a od roku 2004 žili spolu ako druh a družka. Dňa 23.7.2004 uzavrela iba sama sťažovateľka kúpnu zmluvu na sporný byt na základe ktorej bola ako jediná zapísaná ako výlučná vlastníčka uvedeného bytu v KN, V konaní bolo nesporné, že žalobca sa finančne podieľal na úhrade kúpnej ceny a bol ručiteľom úveru, ktorý sťažovateľka čerpala na kúpu uvedeného bytu. K podaniu žalobného návrhu došlo následne potom, čo sa účastníci konania rozišli a sťažovateľka sa od žalobcu odsťahovala. Na základe uvedených skutkových zistení súd prvého stupňa dospel k záveru, že bolo vôľou účastníkov konania založiť podielové spoluvlastníctva bytu. Zároveň na podklade uvedeného skutkového zistenia následne súd prvého stupňa bez akéhokoľvek bližšieho právneho zdôvodnenia vychádzal z toho, že účastníci konania sa stali podielovými spoluvlastníkmi sporného bytu aj keď kúpnu zmluvu uzavrela iba sťažovateľka a iba ona bola zapísaná v príslušnom KN zapísaná ako výlučná vlastníčka sporného bytu a neexistovala žiadna písomná zmluva o podielovom spoluvlastníctve ani dohoda o tom, že sťažovateľka v budúcnosti prevedie nejaký podiel k spornej nehnuteľnosti na žalobcu. Následne sa súd prvého stupňa zaoberal už iba otázkou výšky spoluvlastníckeho podielu žalobcu k spornému bytu kde aplikoval právny názor, že k určeniu výšky spoluvlastníckeho podielu dochádza najčastejšie dohodou spoluvlastníkov.

Podľa dôvodov : v nami prejednávanom prípade však nešlo o takýto spôsob nadobudnutia spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Účastníci konania spoločnou činnosťou nepostavili byt ktorý je predmetom konania a teda v našom prípade nešlo o nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu na základe výstavby - teda nešlo o originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva na základe inej právnej skutočnosti. Z uvedeného dôvodu preto ani nebolo možné v súlade s platným právom prejednávaný

prípád posudzovať podľa vyššie uvedeného právneho názoru vyplývajúceho z rozhodnutia NS č. R 16/1983. Napriek tejto skutočnosti Krajský súd Košice aplikoval na zistený skutkový stav uvedený právny názor čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu celej veci a k popretiu významu a účelu ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Povedané inými slovami napádané rozhodnutie krajského súdu vychádza z právneho názoru, že neplatí zásada povinnej písomnej zmluvy pre derivatívne nadobudnutie spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti v prípade zmluvného prevodu nakoľko postačuje ohľadom tejto veci aj ústna dohoda.

Takisto je potrebné uviesť, že napádaný rozsudok krajského súdu má nespochybniteľne povahu deklaratórneho rozhodnutia. Teda iba potvrdzuje (deklaruje) už existujúce hmotné práva a povinnosti. Povedané inými slovami spoluvlastnícke právo účastníkov konania k spornému bytu tu podľa názoru súdov existovalo od počiatku (od okamihu uzavretia a následného zavkladovania kúpnej zmluvy do KN) a uvedenú okolnosť Krajský súd Košice v rozsudku iba deklaroval... Aj z tohto pohľadu je napádané rozhodnutie KS Košice ústavne neudržateľné nakoľko je jasné, že platné právo (ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka) vyžaduje pre nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti zmluvou písomnú formu a preto ak takáto písomná zmluva neexistovala (čo nebolo ani sporné) nemohli sudy deklarovať opak a určiť žalobcu za podielového spoluvlastníka nehnuteľnosti.

Napadnuté rozhodnutie Krajského súdu je arbitrárne, nakoľko súd neskúmal a nedával ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľky uvedené počas konania (potrebnosť existencie písomnej zmluvy pre nadobudnutie spoluvlastníctva k nehnuteľnosti derivatívnym spôsobom), pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ani jednoznačne zrozumiteľne neuviedol, prečo tak neurobil, čo tiež znamená, že súd jasne a zrozumiteľne neodôvodnil svoje rozhodnutie (viď vyššie judikatúra k bodu 2.2.).

Podľa nášho názoru rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti.

Pre objektívne posúdenie ústavnej sťažnosti odporúčame zabezpečiť na nahliadnutie spis Okresného súdu Košice II sp. zn. 16 C 250/2011.

V závere podania krajsky súd oznámil, že súhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania.

Ústavnému súdu boli 24. augusta 2015 v predmetnej veci doručené vyjadrenia sťažovateľky, ktoré predložila osobitnými podaniami k vyjadreniu krajského súdu a k vyjadreniu najvyššieho súdu. Uvedenými vyjadreniami sťažovateľka opätovne poukázala na svoje doterajšie tvrdenia a v závere predložila vyčíslenie trov konania.

Sťažovateľka uviedla, že súhlasí s rozhodnutím ústavného súdu bez nariadenia pojednávania.

Okrem iného odôvodnil svoje rozhodnutie ústavný súd aj odôvodnením týkajúcim sa dovolacieho súdu.

V prejednávanej veci najvyšší súd nemohol brať na zreteľ len žalovanou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozhodnutiami súdov nižších stupňov. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo namietaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutí nevykazoval znaky odňatia možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dovoláním napadnuté rozhodnutie [odôvodnenie ktorého nemožno posudzovať izolovane od odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia (II. ÚS 78/05, III ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), lebo prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, uvádza v primeranom rozsahu skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, obsah odvolania, ako aj právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Podľa konštantnej judikatúry úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne ľudskoprávnou medzinárodnou

zmluvou. Posúdenie skutkovej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom prípadnej kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ktoré všeobecný súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (I. ÚS 17/01). Ústavný súd považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Pokiaľ ide o odôvodnenie rozhodnutia, vzhľadom na preukázané skutkové okolnosti veci sa javí ako extrémne nelogický záver krajského súdu o úmysle žalobcu stať sa spoluvlastníkom nehnuteľnosti, keď aj samotný žalobca súhlasil s tým, aby sa napriek jeho finančným investíciám výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti stala sťažovateľka, čo potvrdila aj výpoveď svedka R. W. U., ktorú krajský súd sám uvádza (na str. 1 rozsudku krajského súdu sa uvádza, že svedok vypovedal, že „kúpna zmluva znela na meno žalovanej, ale žalobca mu to vysvetľoval tak, že má vo výhľade nájomný byt a nemohol by tento kúpiť, lebo by mu nebol pridelený iný nájomný byt v čase, keď sa uzatvárala kúpnopredajná zmluva...“).

Akceptovanie výkladu krajského súdu by v konečnom dôsledku znamenalo, že ktokoľvek, kto poskytol tretej osobe peňažné prostriedky (či už darom, pôžičkou, alebo úverom), aby nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnosti prevodom, by sa mohol súdnou cestou úspešne domáhať vydania rozhodnutia o jeho spoluvlastníctve k tejto nehnuteľnosti len z tohto titulu. Takýto výklad nielenže nenachádza oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale prieči sa zmyslu a účelu striktnnej právnej úpravy nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, bytom derivatívnym spôsobom, písomnou zmluvou, za zákonom ustanovených podmienok a vkladom do katastra nehnuteľností. Poskytnutie peňažných prostriedkov tretej osobe na nadobudnutie nehnuteľnosti, prípadne zhodnocovanie nehnuteľnosti tretej osoby je zásadne považované za investíciu do cudzieho majetku a môže byť právnym titulom na prípadné vymáhanie poskytnutých prostriedkov ako bezdôvodného obohatenia, zásadne však samo osebe nepredstavuje právny titul na nadobudnutie spoluvlastníctva k nehnuteľnosti.

Ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu nie sú dostatočne odôvodnené, pretože krajský súd nezohľadnil všetky okolnosti a špecifiká prerokúvaného prípadu, z namietaného rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, akými právnymi predpismi sa súd pri rozhodovaní v merite veci riadil, a vzhľadom na to nie je možné ani zistiť úvahu súdu pri aplikácii zisteného skutkového stavu na relevantnú právnu úpravu.

Krajský súd neposkytol sťažovateľke dostatočnú ochranu jej základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy najmä z toho dôvodu, že interpretoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o nadobúdaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, k bytu, natoľko extrémne, že svojím rozhodnutím vybočil z medzí ústavnosti.

Vo vzťahu k nesprávosti rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/384/2013 ústavný súd v Náleze uviedol, že ústavný súd už v minulosti konštatoval, že základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m, II. ÚS 182/2010, III. ÚS 25/2011). Podľa názoru ústavného súdu je postup najvyššieho súdu v sťažovateľkinom prípade v súlade s procesno-právnou úpravou (v danom prípade s Občianskym súdnym poriadkom), keď po zistení, že nie je daný žiaden z dôvodov podľa § 237 a § 238 OSP, dovolací súd napadnutým uznesením sťažovateľkino dovolanie odmietol pre neprípustnosť (III. ÚS 539/2011).

Obsahovým základom práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účasti konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústa akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne n I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 16/2012).

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho s dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, pričom spôsob odôvodnenia uznesenia nie je v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a nemožno mu vyčítať arbitrárnosť. Ústavný súd preto sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústí čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu o dovolaní nevyhoviel (bod 4 výroku).

Rozhodol aj o trovách sťažovateľky, ktorej priznal trovy so zreteľom § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a/,b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. s DPH celkovo 533,60 €.

Dňa 30.3.2016 oznámila JUDr. Sopková, že už nezastupuje žalobcu vo veci po prijatí Nálezu Ústavného súdu vo veci.

Vo vyjadrení k veci žalobca na č.l. 258 až 273 poukázal na to, že navrhuje opätovne potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 4.12.2012 v určujúcom výroku, lebo ide o dostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu a aby súd prihliadol aj na zaužívanú judikatúru ústavného súdu SR v iných prípadoch, zmenil výrok rozhodnutia Okresného súdu Košice II o trovách konania tak, že žalobcovi ako úspešnému priznal náhradu trov konania a priznal aj náhradu trov odvolacieho konania.

Okrem iného poukázal na to, že žalobu podal na tom skutkovom základe, že jeho dohoda so žalovanou vtedy ešte v pozícii družky bola taká, že byt na Jenisejskej 14 nadobudne formálne do vlastníctva ona z dôvodu, že v tom čase žiadal o obecný nájomný byt a formálne nemohol byť vlastníkom ani spoluvlastníkom iného bytu, avšak po čase mu polovicu bytu na Jenisejskej 14 opäť formálne prevedie do jeho (spolu)vlastníctva. To sa však nestalo. Žalovaná sa totiž v čase zhoršovania ich vzájomných vzťahov a následného rozvodu rozhodla, že byt je „len jej, lebo je na ňu napísaný“. Ja som Okresnému súdu Košice II v konaní č.k. 16C/250/2011 poskytol množstvo dôkazov o skutočnej vôli nás ako účastníkov kúpnej zmluvy, a to takých, ktoré demonštrovali skutočné okolnosti v čase uzatvárania kúpnej zmluvy a logicky podporovali moju pozíciu, vrátane poukázania na vyplatenie značnej časti kúpnej ceny z mojej strany. Počas konania vypovedali na súde mnohí svedkovia, ktorých výpovede Okresný súd vyhodnotil podľa jeho názoru správne, štandardne a najmä v ich vzájomnej súvislosti.

Žalovaná sa v zásade snažila zaviesť predmet sporu na náklady, ktoré on vynaložil na kúpnu cenu a neskôr na rekonštrukciu bytu (ktorú tiež išla v priebehu konania v rozpore s objektívnou skutočnosťou popierať) a na emocionálne pôsobenie v tom zmysle, že jej chcem jej - matke len zneprijemniť život. Predmet sporu som však takto nevymedzil, nebol o nákladoch, ani o emocionálnom zavádzaní žalovanej.

Čo sa týka právneho odôvodnenia, nemyslím si, že v rozsahu, v akom bolo uvedené v žalobe, bolo toto nesprávne.

Okresný súd Košice II rozhodol po vykonaní rozsiahleho dokazovania svojim rozsudkom zo dňa 4.12.2012 v konaní 16C 250/2011 svojim výrokom tak, že určil, že byt č. 15, 7. poschodie, Jenisejská č. 14, ktorý je zapísaný na LV č. XXXXX, kat. územie Jazero, obec Košice - Nad jazerom, okres Košice IV, pod súpisným číslom 1408, na par. č. XXXX, bytový dom V. Č.. X,XX,XX,XX,XX,XX, vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a zariadeniach domu v rozsahu 85/10 000-in, patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcu R.. B. E., I.. XX.X.XXXX a žalovanej R.. E. E., I.. XX.X.XXXX a to v podiele 1/2.

Rozsudok Okresného súdu Košice II považujem za správny, nakoľko všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní pôsobia na základe základných princípov nášho právneho poriadku, konkrétne občianskoprávných vzťahov, a takým je najmä hľadanie materiálnej pravdy. Ale tiež eliminácia účelových nárokov u tých účastníkov konania, ktorí sa mienia v takej či onakej forme bezdôvodne obohacovať a zneužívať konkrétne situácie, či právne úkony vo svojej neodôvodnenej prospech.

Krajský súd v Košiciach pomerom hlasov 3: 0 svojim rozsudkom zo dňa 13.6.2013 č.k. 5Co/82/2013 potvrdil účastníkmi napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (v mojom prípade len ohľadom výroku o trovách konania) s tým, že účastníkom konania nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania.

V súvislosti s ponosami žalovanej na to, že súd nedal za pravdu jej „story“ o tom, ako údajne mala byť nadobudnúť sama, krajský súd poukázal na zápisnicu z pripojeného rozvodového spisu na Okresnom súde Košice - okolie, kde vo svojej výpovedi žalovaná sama priznala, že byt na Jenisejskej č. 14 bol napísaný na ňu „iba tak“. To znamená, že priznala niečo, čo v tomto konaní prekrývala kompletnou a totálnou fabrikáciou niečoho, čo sa v skutočnosti nestalo tak, ako to zrazu prezentuje. Krajský súd v Košiciach to postrehol veľmi správne a som presvedčený, že to len opäť zapadlo do mozaiky mojej materiálnej pravdy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa dôsledne zaoberal dovolacími dôvodmi v zásade uvádzanými žalovanou, najmä tvrdením, že rozhodnutia súdov nižších stupňov sú nepreskúmateľné a že táto nesprávnosť zakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. Upozornil však žalovanú na už existujúcu súdnu judikatúru a svojim spôsobom na to, že uvádzaný dovolací dôvod nebol uvedený správne.

S prihliadnutím na obsah dovolania žalovanej súd vyvodil a odôvodnil záver o jeho neprípustnosti. S odôvodnením rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o odmietnutí dovolania v celom rozsahu súhlasím.

Dovolací súd nespochybňuje, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konania vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Na druhej strane ale treba mať na zreteli, že vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III: ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konania (porovnaj IV. ÚS 112/05, I.ÚS 117/05).

Okrem iného zdôraznil, že v ustanovení § 237 O.s.p. aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní v nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nepresnosti konania na súdoch nižších súdov.

Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu, vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Z tohto hľadiska dochádza v dovolacom konaní v istom slova zmysle k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov). Ide jednak o právo na spravodlivý súdny proces (tiež v nadväznosti na požiadavku odôvodnenia rozhodnutia súdu v súlade s § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.), jednak o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa č.1. 1 ods. 1 Ústavy. Vzťah oboch ustanovení treba posúdiť v konkrétnom prípade.

Ja osobne som presvedčený, že ak Najvyšší súd SR aj s prihliadnutím na toto ustanovenie odmietol dovolanie žalovanej, postupoval správne.

V prejednávanej veci najvyšší súd nemohol brať na zreteľ len žalovanou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozhodnutiami súdov nižších stupňov. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo namietaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutí nevykazoval znaky odňatia možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.). Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Najvyšší súd tiež veľmi správne poukázal na zaužívanú judikatúru, v zmysle ktorej je zrejmé, že dovolací dôvod tak, ako ho uviedla žalovaná, nebol vymedzený z jej strany správne.

Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu bol publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok najvyššieho súdu z 28.8.1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu názor zaujatý v uvedenom judikáte bol plne opodstatnený aj

v prejednávanej veci a nebol dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Najvyšší súd SR nepovažoval uvedený judikát za prekonaný a vyvodil, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p, pričom citoval početnú ustálenú súdnu judikatúru Najvyššieho súdu, ako aj Ústavného súdu SR.

Pre úplnosť Najvyšší súd ustanovil, že pokiaľ žalovaná argumentovala nesprávnosťami, ku ktorým podľa jej názoru došlo v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci j procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.. Bolo poukázané na početné rozhodnutia Najvyššieho súdu.

Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať.

V zmysle § 53 ods. 1 citovaného zákona O organizácii ústavného súdu sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľka v tomto prípade nevyužila efektívne všetky opravné prostriedky, ktoré boli procesne prípustné. Proti rozsudku odvolacieho súdu síce podala dovolanie, avšak vadne, pretože nevymedzila správne ani odvolací, ani dovolací dôvod, a to napriek ustálenej judikatúre Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktorá poskytovala dostatočný dôvod na to, ako je potrebné náležite vymedziť predpoklady prípustnosti a dôvodnosti odvolania či dovolania. Mám za to, že v tejto súvislosti je potrebné klásť dôraz nielen na podanie oprávnených prostriedkov, ale najmä na riadne podanie opravných prostriedkov, t.j. v súlade so zákonnými náležitosťami tak ako to vyžaduje zákon.

Mám za to, že podanie vadných opravných prostriedkov (odvolania, aj dovolania) predstavuje s prihliadnutím na ostatné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku prakticky rovnakú situáciu, ako keby bol opravný prostriedok podaný napríklad oneskorene, nebol podaný vôbec a pod.. To nutne implikuje záver o neprípustnosti ústavnej sťažnosti.

V zmysle ustálenej judikatúry aj Ústavného súdu SR úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha Ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne ľudskoprávnou medzinárodnou zmluvou. Ak teda Ústavný súd v konkrétnom prípade nepostupuje pri výkone svojich právomocí objektívne, nestranne, nezávisle atak, že rešpektuje ústavné limity svojich právomocí, ktoré sú v podmienkach právneho štátu garantované, sám postupuje protiústavné.

Mám zásadné námietky aj proti tomu, že sa právna veta citovaná v bode 2 tohto podania vyskytla pri odôvodňovaní rozhodnutia ÚS o rozhodnutiach všeobecných súdov v našom konkrétnom konaní. Pretože to, čo Ústavný súd SR vyprodukoval, nie je ani skutkovo, ani právne relevantné pre naše konanie.

Ak Ústavný súd SR komentuje odôvodnenia všeobecných súdov ako nepreskúmateľné, a dokonca „arbitrárne“, mal by si podľa môjho názoru tiež dávať veľký pozor na to, aby jeho vlastné odôvodnenia, jeho vlastných rozhodnutí neboli nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a majúce známky arbitrárnosti. Rozumiem, že v Slovenskej republike nemáme odvolací ústavný súd a to môže jednoništančný Ústavný súd SR zväzdať k určitému pocitu nadradenosti a všemocnosti, avšak aj tak by sa mal ÚS SR ako strážca ústavných princípov držať určitých rámcov, ktoré má stanovené v Ústave SR a snažiť sa tieto dodržiavať aj v aplikačnej praxi, a to v každom jednom prípade, ktorý je prejednávaný (a nie výberovo v niektorých prípadoch áno a v iných, „špeciálnejších“ nie).

Ďalej poukázal na to, že nezakladá svoje spoluvlastnícke právo k bytu bez právneho titulu, ktorým je poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme ústavným súdom príkladmo uvedenej darovacej zmluve alebo zmluvy o pôžičke alebo úver ..., on žalovanej peniaze nedaroval, nepožičiava, neposkytoval jej úver, také niečo nikdy nepovedal. V súdnom spise o tom nie je jediný dôkaz. Za dôkaz nepovažuje

aktuálne klamstva žalovanej vo forme, ako jej to odporučil nateraz jej právny zástupca. Za dôkaz nemôže byť považovaný ani zo strany tretích osôb to, čo uviedol ústavný súd. Ak tu ústavný súd vyprodukoval čosi o tom, že ktokoľvek, kto poskytol tretej osobe pôžičku, atď. sa nemôže úspešne domáhať vydania rozhodnutia o jeho spoluvlastníctve k nehnuteľnosti, je to iste chvályhodné, ale je to aj samozrejmé, ale skutočne to bolo deklarované ohľadne jeho konania, keďže k žiadnemu takémuto uplatňovaniu nedošlo. To, že si nič také peňažného charakteru neuplatňoval, už veľmi skoro a presne zistil Okresný súd Košice II, lebo Nález svojim neurčitým a nepreskúmateľným odôvodnením č.k. III. ÚS 288/2015 chcel ÚS SR v skutkovej pozícii, ktorá je skutočne odlišná od skutkového stavu v tomto prípade prezumovať a nevie s akým cieľom.

Ak bolo v tomto konaní dôvodené aj tým, že som zaplatil (časť) kúpnej ceny a financoval prestavbu bytu, ktorý som v skutočnosti nadobudol do spoluvlastníctva spolu so žalovanou, tak len preto, že aj táto okolnosť (skutočnosť) je prostriedkom, ako sa manifestovala moja, ale nielen moja, ale naša (spolu s odporkyňou) skutočná vôľa týkajúca sa právneho úkonu (kúpnej zmluvy na kúpu bytu na Jenisejskej ul. č. 14 v Košiciach) v relevantnom čase - t.j. v čase uskutočňovania právneho úkonu. Následné, naučené frázy a prednesy žalovanej a jej matky prezentované v tomto konaní, ktoré sú okrem iného v rozpore s tým, čo prezentovala skoršie na súde v inom (rozvodovom) konaní, už musia byť celkom právne irelevantné. Dôvodenie poskytnutím prostriedkov z mojej strany bolo uskutočnené výlučne za účelom interpretácie skutočného prejavu vôle a teda skutočného obsahu právneho úkonu.

Takže ešte raz a rázne oznamujem súdom, že som si nikdy neuplatňoval, ani si neuplatňujem určenie spoluvlastníckeho práva len samotným faktom investovania peňazí do nehnuteľnosti, resp. titulom zmluvy o pôžičke. Žiadam, aby moja pozícia nebola účelovo dezinterpretovaná, a to ani takou inštitúciou, akou je Ústavný súd SR.

Zjednodušene povedané, na to, aby bol právny úkon skutočne právnym úkonom, musí jestvovať jeho formálna stránka - vyjadrenie navonok alebo v písomnej podobe, alebo iným prejavom nevzbudzujúcim pochybnosti, ale musí súčasne jestvovať aj jeho vôľová stránka vyvolať také účinky, ako sú formálne prejavované. Bez jedného alebo druhého je právny úkon neexistenčný, resp. neplatný.

Občiansky zákonník zakotvuje niekoľko prípadov možnej neplatnosti právneho úkonu, a to tak absolútnej, ako aj relatívnej. Príkladmo: nestačí mať formálne zmluvu o prevode nehnuteľností a trvať na tom, že predsa je tam písomná forma a je to jednoznačné, lebo keď nie, je to predsa tak „ústavne neudržateľné". Perfektná forma môže mať za sebou absolútnu absenciu prejavu vôle, napr. z dôvodov neschopnosti posúdiť význam právneho úkonu atď. Všeobecné súdy SR majú s takýmto niečím bohaté skúsenosti, je to predmetom ich doslova dennodennej činnosti.

Žalobca citoval § 34 a § 35 ods. 1,2 Obč. zák. o prejave vôle, poukázal na to, že ani krajský súd, ani najvyšší súd by nemali mať na vec iný názor a všeobecné súdy Slovenskej republiky majú tiež bohaté skúsenosti so simulovaním právnych úkonov, vrátane úkonov týkajúcich sa prevodov nehnuteľností. Kým v minulosti sa často simulovali v skutočnosti zamýšľané kúpne zmluvy za darovacie kvôli výške dane z prevodu nehnuteľností (u zmluvných strán často podceniac občianskoprávne dôsledky v podobe spadnutia či nespadnutia majetku do BSM kvôli krátkodobému majetkovému prospechu), v súčasnosti sú často zmluvy darovacie vydávané za zmluvy kúpne napr. kvôli preukazovaniu účelovosti použitia čerpaných úverov a pod..

Je to bežná realita, či sa to Ústavnému súdu SR páči, alebo nie, ale určite to nie je „ústavne neudržateľné". S takýmito situáciami totiž Občiansky zákonník počítal a ustálená súdna prax nám dáva za pravdu.

Podľa § 41aods. 2 OZ ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takéhoto právneho úkonu sa nemožno dovolávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý.

Žalovaná veľmi dobre vedela, že došlo k simulovaniu právneho úkonu. Preto tejto téme venovala aj stať vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, hoci táto bola úplne významovo prekrútená.

Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že ust. § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka nevylučujú právne úkony, ktoré majú za následok vznik vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Ak by tomu tak bolo, bolo by to jasne v tomto zákonnom ustanovení vymedzené. A nie je.

Samotný Ústavný súd SR neraz vo svojej judikatúre konštatoval, že prílišný reštriktívny výklad zákonných ustanovení takým spôsobom, ktorý nevyplýva zo samotného znenia zákona, nie je v súlade s ústavou SR. Preto som prekvapený, že by teraz, v prípade „nášho“ nálezu ÚS, mal súd postupovať inak.

79. Žalovaná sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu pokúsila dôvodiť, že predsa „iná zmluva“ - teda skutočne zamýšľaná o kúpe bytu na Jenisejskej ul. č. 14 v Košiciach do nášho podielového spoluvlastníctva, nemá písomnú formu, a teda neplatí, neexistuje, nebola. Ale Občiansky zákonník pri vymedzení toho, ktorý úkon platí pri simulácii právneho úkonu, nehovorí, že aj skutočne zamýšľaný (disimulovaný) právny úkon musí mať písomnú formu, lebo inak by bol neplatný... Ak by takáto podmienka bola bývala zákonnou, jednoducho by OZ nehovoril o simulácii právnych úkonov, alebo poskytoval by výkladové pravidlá pre posudzovanie dvoch rôznych právnych úkonov týkajúcich sa jedného predmetu konania. Ale tak tomu nie je.

80. My so žalovanou sme nemienili nikdy uzatvoriť zmluvu na kúpu bytu na V. U.. Č.. XX O. N. v takej podobe, že len ona bude výlučnou vlastníčkou. Ak to zrazu (v rozpore s tým, čo tvrdila v rozvodovom konaní) po príprave „hodnovernej“ verzie „story“ teraz tvrdí, tak len klame. Simulovaný, predstieraný úkon neplatí. Kúpna zmluva v podobe, kde je vlastníčkou bytu len žalovaná, je neplatná. Platná by bola len vtedy, ak by zodpovedala vôli strán. A to sa v tomto prípade nestalo.

81. Napokon poukázal na to, že so žalovanou nemienili nikdy uzatvoriť zmluvu na kúpu bytu na V. U.. Č.. XX O. N. v takej podobe, že len ona bude výlučná vlastníčka (v rozpore s tým, čo ona tvrdila v rozvodovom konaní, po príprave tzv. hodnovernej verzie story, teraz však tvrdí inak, teda klame). Simulovaný predstieraný úkon neplatí. Kúpna zmluva v podobe, kde je vlastníčkou bytu len žalovaná, je neplatná, lebo platná by bola len vtedy, ak by zodpovedala vôli strán, a to sa v tomto prípade nestalo. Ústavný súd skutočne veľmi zvláštnym spôsobom hodnotil odôvodnenia a dokonca extrakty a výpovede svedkov takým spôsobom, že je tu nejaký rozpor a tieto sú extrémne nelogické, treba si usporiadať prednesy a súvislosti a vysvetľovať ich tak, že sa jedná o úkon formálny (napríklad pri výpovedi svedka, že by bol napísaný na žalovanú), o úkon simulovaný, a teda ten, ktorý v skutočnosti podľa prejavu vôle neplatí. Dehonestácia neprimerane vyjadrenie ústavného súdu o extrémnej nelogickosti teda skutočne nevyplýva zo skutkového stavu.

82. Skutočný, mienený právny úkon - dohoda o kúpe nehnuteľnosti do podielového spoluvlastníctva nemusí mať písomnú formu, pretože zákon to nevyžaduje. Zákon nevyžaduje to, že keď strany z nejakého dôvodu, ktorý nemá priamy pôvod v právnom úkone, právny úkon simulujú, musia si aj to, čo simulujú, a že simulujú, potvrdiť v písomnej forme s nejakými náležitosťami. Ak okresný súd Košice II a aj Krajský súd v Košiciach poukázali na právne názory Najvyššieho súdu ČR (v zásade v právnom a odbornom predvoji vo vzťahu k slovenským súdom, vrátane ÚS SR), ktoré prijali obdobný právny názor, naozaj to nie je dôvod na výsmech zo strany ÚS SR, ani na vyjadrenia v tom zmysle, že takýto teoreticko - právny postulát jednoducho neobstojí, lebo sa priamo netýka nehnuteľnosti. Je to postulát, ktorý sa v dávnej minulosti už premietol do súdnej praxe týkajúcej sa nehnuteľností nezapísaných do katastra nehnuteľností. Ale skutočne nie je žiaden relevantný právny dôvod na to, aby sa netýkal aj nehnuteľností zapisovaných do katastra nehnuteľností, kde sa na kúpnu zmluvu vyžaduje písomná forma. Samotná forma listiny totiž neznamená, že sa jedná o platný právny úkon s takou vôľou vyvolať také výsledky, ako je tam popísané.

83. Okrem iného uviedol žalobca, že právna teória v zásade za podstatné náležitosti kúpnej zmluvy považuje dohodu o predmete a cene, v ich prípade je totožná aj pri formálnom úkone kúpna zmluva na kúpu bytu na V. U.. Č.. XX O. N., aj pri úkone, ktorý bol skutočne zamýšľaný (kúpa bytu do podielového spoluvlastníctva jeho a žalovanej). Náležitosti kúpnej zmluvy na prevod nehnuteľností nie sú zakotvené ani v katastrálnom zákone, ktorý síce obsahuje ustanovenia o tom, z čoho pozostáva kataster nehnuteľností a čo sa doň zapisuje (ale to nie je povinná náležitosť kúpnej zmluvy a tiež ustanovenia o tom, čo ma úrad posudzovať pri povoľovaní vkladu vlastníckeho práva na základe zmluvy (§ 31 katastrálneho zákona), ale to je tiež len predpis administratívneho (správneho) práva a nie občianskoprávna úprava náležitosti kúpnej zmluvy na prevod vlastníctva k nehnuteľnosti. Čo sa týka

zmluvných strán, úrad má skúmať len to, či osoba predávajúceho má právo s nehnuteľnosťou nakladať, nemá vôbec povinnosť, a teda ani právo skúmať kto je uvedený ako kupujúci a či je to uvedené správne a tiež, či to zodpovedá skutočnej vôli zmluvných strán, to ani katastrálny zákon nepovažuje za také dôležité pre posúdenie platnosti predaja nehnuteľností zapísaných do katastra nehnuteľnosti. Z ustálenej praxe z rôznych poznatkov vyplýva, že je v katastri nehnuteľnosti pozapísovaných množstvo nehnuteľností, ktoré spadajú do BSM a jeden z manželov nie je vedený ako vlastník (a po súdoch je potom množstvo určovacích žalôb), tiež množstvo nehnuteľností, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve a hoci to nie je takto v katastri zapísané (a to nie je len jeho prípad, preto on podal určovaciu žalobu).

84. Na margo toho, že ÚS SR prijal názor aj o tom, že bolo zasiahnuté do vlastníckeho práva žalovanej, chcem zdôrazniť, že na súdoch bežne prebiehajú spory o určenie vlastníckeho práva. Len to, že niekto nie je úspešný, neznamená, že účastníkovi, ktorý bol neúspešný, bolo niečo vyvlastnené, alebo mu bolo zasiahnuté do (domnelého) vlastníckeho práva.

85. Mimochodom, tak to vyplýva aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR a nie je mi známy dôvod, prečo v tomto prípade nastal odklon.

86. Ako žalobca som mal možnosť v zmysle ustálenej súdnej judikatúry žalovať neplatnosť zmluvy, alebo rovno určenie vlastníckeho práva. A z dôvodu, aby žaloba nesmerovala proti predávajúcemu, a teda aby do sporov nebola zaťahovaná tretia osoba, zvolil som si druhú možnosť, na čo mám právo. Simulovania právneho úkonu sa nie je možné dovolávať len voči druhej zmluvnej strane, ktorá o ničom nevedela. Neplatí to voči žalovanej (ktorá to tak mieni účelovo prezentovať), pretože tá o všetkom vedela, len teraz klame.

87. Okrem toho v konkrétnom prípade je kúpna zmluva na kúpu bytu na V. Č.. XX výlučného vlastníctva žalovanej neplatná, platná je zmluva na kúpu tohto bytu do podielového spoluvlastníctva pre nich oboch, zmluva, ktorá bola povolená do katastra nehnuteľností spĺňa náležitosti aj tohto právneho úkonu, nakoľko označenie nadobúdateľov (kupujúcich) nie je podstatnou náležitosťou kúpnej zmluvy ani náležitosťou, ktorú by katastrálny úrad pri povoľovaní vkladu vôbec musel preverovať podľa predpisov správneho práva.

88. K stanovisku žalobcu uviedol dňa 20.5.2016 (č.l. 275 a 276 spisu) právny zástupca žalovanej, že žiada priznať trovy právneho zastúpenia 5.259,61 €, ďalej žiadal za trovy konania uhradené JUDr. Sopkovej 600,88 € a iné, spolu 7.362,61 € a navrhol zmeniť pôvodný rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu zamietnuť a priznať žalovanej náhradu trov 7.362,61 € na účet právnej zástupkyne žalovanej právneho zástupcu žalovanej JUDr. Ivana Husára, uviedol aj číslo účtu, v lehote 3 dní.

89. Simulácia sa podľa jeho názoru, ako aj rozhodovacej praxe súdov nemôže týkať účastníkov právneho vzťahu. Simulovaný úkon musí byť uzavretý medzi rovnakými účastníkmi, medzi ktorými bol uzavretý právny úkon, ktorý bol právnym úkonom zastretý (viď napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 30/Cdo/2621/2006). Obdobný záver vyplýva aj z odbornej právnej literatúry, napr. Veľký komentár k občianskemu zákonníku (Imrich Fekete, Eurokodex 2011 str. 316 alebo Veľký komentár k Občianskemu zákonníku C.H.BECK Števíček, Dulak, Bajánková, Sedláčko a spol. str. 306). Povedané inými slovami simulovanosť sa nemôže týkať subjektov právneho úkonu.

90. Vo svojom stanovisku ďalej žalovaná uviedla, že pre nedostatok vážnosti vôle strán spočívajúcej v simulácii možno uvažovať len v prípade, že vôľu zmluvu neuzavrieť nemá žiadna zo zmluvných strán, ak jedná strana chce zmluvu uzavrieť a byť jej obsahom viazaná, zatiaľ čo druhá koná naoko bez toho, aby to bolo druhej zmluvnej strane zrejmé, ide na strane toho, kto koná nevážnu a mentálnu rezerváciu, ktorá nemôže mať vplyv na platnosť právneho úkonu (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/290/2003). Súčasne nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že podstatnou náležitosťou kúpnej zmluvy nie je označenie kupujúcich, kúpna zmluva je dvojstranný právny úkon a nepochybne musí byť jej súčasťou označenie tak predávajúceho, ako aj kupujúceho (§ 37 OZ). Podstatnou náležitosťou kúpnej zmluvy je aj označenie kupujúcich a ak v písomnej forme absentuje údaj o žalobcovi, môže platiť údajná kúpna zmluva, kde by kupujúcim bol aj žalobca, a to už len pre nedostatok písomnej formy. V tomto súdnom prípade s prihliadnutím na všetky uvedené okolnosti k žiadnej simulácii právneho úkonu nedošlo a v žiadnom prípade nemôže platiť žalobcom tvrdený disimulovaný právny úkon, kde by aj on bol kupujúcim.

91. V ďalšom vyjadrení na č.l. 279 až 282 na to sa vyjadril žalobca, že žalovaná sa stručne vyjadruje k simulácii právneho úkonu i stručne uvádza, že mala reálnu vôľu nadobudnúť predmet kúpy (byt) do svojho výlučného vlastníctva. Bližšie však túto svoju údajnú vôľu ničím neodôvodňuje, neposkytuje žiadne nové dôkazy. Ním uvádzané dôkazy a tvrdenia, na ktorých trvá, žalovaná nijako nespochybnila. Mál za to, že v občianskom súdnom konaní som už poskytol dostatok dôkazov o skutočnej vôli nás oboch a o skutočnej povahe právneho úkonu, ktorý teraz žalovaná spochybňuje.

92. Žalovaná sa pokúša právne argumentovať komentármi k vydaniu Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre súdy úplne nezáväzné. Čo vydavateľ, to názor. Niektoré komentáre k zákonom sú zarádzajúco nízkej kvality. Vo vzťahu k súdu sú však akékoľvek komentáre bezpochyby irelevantné.

93. Žalovaná sa pokúša predkladať súdu na výber rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, ktoré však nie sú skutkovo ani právne totožné s tým, čo je predmetom tohto konania. Napr. Uznesenie NS ČR č.k. 30 Cdo 2621/2006, kde rozhodoval NS ČR o dovolaní v prípade, kedy sa údajne simulovala kúpna zmluva za záložnú zmluvu uzatváranú s inou osobou. Uvedené nie je ani približne zhodné s predmetom tohto konania. Žalovaná sa domnieva, že je dôvod na spomenutie rozsudku NS ČR č.k. 22Cdo 290/2003. Tento sa však týka úplne inej veci, kedy je podstata sporu v neexistencii poverenia členov štatutárneho orgánu právnickej osoby konať v jej mene pre absenciu rozhodnutia, Použiteľný na tento prípad nie je ani rozsudok NS ČR 22 Cdo 1513/2007, ktorý žalovaná taktiež spomenula vo svojom ostatnom vyjadrení zo dňa 19.5.2016. Posledné zmienený sa týka vyporiadavania BSM a posudzovania neplatnosti právneho úkonu - darovacej zmluvy, ktorá mala zastrieť zmluvu kúpnu.

94. V našom prípade bola uzatvorená kúpna zmluva, predmet a kúpna cena boli v simulovanej zmluve vyjadrené správne. Ako som sa už vyjadril v písomnom podaní zo dňa 10.5.2014, simulovaná kúpna zmluva mala všetky podstatné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka SR a Katastrálneho zákona. Uvedenie všetkých kupujúcich nie je podstatnou náležitosťou kúpnej zmluvy, kataster to nepreveruje, ani nemá právo preverovať. V prípade, že údaj o kupujúcom nie je v katastri nehnuteľností vedený správne, mám za to, že je daný dôvod na podanie určovacej žaloby v občianskom súdnom konaní.

95. S prihliadnutím na uvedené mám za to, že žalovaná nedisponuje takou právnou argumentáciou, ktorou by vedela ospravedlniť svoju právnu pozíciu.

96. Byt kupovali obaja do podielového spoluvlastníctva, keďže spoluvlastnícke podiely neboli určené inak, má sa za to, že sme ich nadobudli do podielového spoluvlastníctva každý v podiele po 1/2 z celku. A to napriek tomu, že jasom prispel na kúpu tohto bytu z vlastných prostriedkov vyššou sumou, a tento byt som ďalej rekonštruoval z vlastných prostriedkov. Keďže byt dobromyseľne držali pre seba (hoci bez faktického užívania) neprerušene po dobu dlhšiu ako 10 rokov, s prihliadnutím na všetky okolnosti sme boli presvedčení, že byt nám patrí, a ja som bol hlboko presvedčený, že platí disimulovaný právny úkon (kúpa bytu nami oboma) tak, ako to má na mysli aj Občiansky zákonník, po celú dobu som sa domáhal iba formálneho zápisu spoluvlastníckeho práva k bytu, nikdy nie vrátenia peňazí, a to či vo vzťahu k súdu, tak aj vo vzťahu k žalovanej, svoju vôľu byt ako spoluvlastník držať a presvedčenie o spoluvlastníctve k bytu som demonštroval aj podaním žalobného návrhu v tejto právnej veci.

97. On podal žalobu, lebo mal byt v držaní a presvedčenie o spoluvlastníctve k bytu mu umožnilo, aby pre prípad prípadných pochybností o platnosti kúpnej zmluvy na kúpu štvorizbového bytu č. 5 na V. U.. Č.. XX O. N. zo dňa 23.7.2004 namiesto bolo určenie spoluvlastníckeho práva z titulu vydržania nehnuteľností tak, ako znie žalobný návrh a ako aj rozhodol súd prvého stupňa. Preto navrhol potvrdiť rozsudok opätovne.

98. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a to verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 3, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, preskúmal tento podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. a rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p., lebo súd správne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, aj vzhľadom na novozistené okolnosti, ako aj odvolania žalovanej aj žalobcu.

99. Žalovaná v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O. s. p., t.j. že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

100. Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonával účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonával dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

101. Súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplne zistenie skutkového stavu, čo je nepochybne zrejmé z obsahu spisu, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

102. Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §132 O. s. p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p..

103. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov resp., ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p., preto ani tento odvolací dôvod nie je daný.

104. Žalovaná a žalobca v odvolaní opakujú aj skutočnosti, s ktorými sa vypracoval už súd v odôvodnení svojho rozhodnutia.

105. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

106. Súd použil správny právny predpis, správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania), takže ani tento odvolací

dôvod nie je daný a na vecnej správnosti napadnutého rozsudku, nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

107. K dôvodom uvedeným v rozsudku je treba poznamenať a odvolací súd zdôrazňuje, že zmluvu o spoluvlastníctve možno uzavrieť aj samostatne pred predmetným úkonom, keďže zákon pre ňu nevyžaduje žiadnu osobitnú formu, ohľadne určenia výšky spoluvlastníckeho podielu k predmetnému bytu, lebo nepochybne zistil, že po získaní peňazí z predaja bytu na Humenskej ulici žalobca mal dávať asi 400 000,- Sk a svedkyňa, t.j. Y. Ž. - matka žalovanej, mala uviesť v konaní a aj uviedla, že oni dali, t.j. starí rodičia žalovanej 200 000,- Sk, avšak si nepamätala presný dátum a peniaze mali slúžiť ešte na kúpu bytu na Humenskej ulici, túto svedeckú výpoveď nemohol súd akceptovať a ako tendenčnú ju tak aj vyhodnotil. Svedok R.. W. U. tiež vypovedal, že byt na V. predal o zníženú hodnotu za milión Sk, jednanie ohľadom kúpnej ceny so žalovanou nerobil, kúpna zmluva znela na meno žalovanej, ale žalobca mu to vysvetľoval tak, že má vo výhľade nájomný byt a nemohol by tento kúpiť, lebo by mu nebol pridelený iný nájomný byt v čase, keď sa uzatvárala kúpno-predajná zmluva účastníci konania ešte neboli manželia, ale sa chceli brať a práve zháňali byt. Toto v podstate potvrdil, t.j. že ide o spoločný byt aj svedok W.. X. N..

108. Odvolací súd pripomína, že doteraz po podanej ústavnej sťažnosti žalovanej nebolo zrušené uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/384/2013, ktorý dovolanie žalovanej odmietol a vyslovil povinnosť zaplatiť trovy dovolacieho konania žalobcovi.

109. Odvolací súd dodáva, že predmetom sťažnosti, ktorú ústavný súd prijal na ďalšie konanie, bolo namietanie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, uvedeným tak rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, ako aj uznesením Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/384/2013.

110. Je treba uzavrieť z doterajšej judikatúry ústavného súdu, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (pozri II. ÚS 71/98), t.j. sú založené na tých istých právnych východiskách, a preto možno ich rešpektovanie posudzovať spoločne (aj v Náleze IV. ÚS 147/08).

111. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 Ústavy). Základné právo na súdnu ochranu je upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy a spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde, nie aj práv niekoho iného, ktorý sa domáhal práv v občianskom právnom konaní, tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákona, ktoré tento článok Ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu. Každý má právo podľa judikatúry ústavného súdu, aby sa v konaní v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré SR ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktoré predpisuje zákon.

112. Z pohľadu Nálezu ústavného súdu však treba určiť povahu prípadov, ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd a v konaní o ústavnej sťažnosti možno za takéto považovať len prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov a na ostatok za také možno považovať aj prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva (I. ÚS 316/2011).

113. Odvolací súd poznamenáva, že v prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy ústavný súd väčšinou nepreskúmava príslušné právne predpisy a prax in abstracto, ale obmedzuje sa nakoľko je to len možné na posúdenie konkrétneho prípadu, na účely zistenia, či spôsob akým boli uvedené predpisy aplikované, alebo sa dotkli sťažovateľa, viedol k porušeniu Ústavy a príslušných medzinárodných zmlúv (pozri aj Nález III. ÚS 158/2015 z 18.8.2015).

114. V riešenej veci účastníci konania uzatvorili kúpnu zmluvu, predmet a kúpna cena boli v simulovanej zmluve vyjadrené správne. Simulovaná zmluva obsahovala všetky podstatné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Náležitosti kúpnej zmluvy ani nie sú podľa § 31 zák. č. 162/1995 Z.z. (katastrálny zákon) tie skutočnosti zakotvené, v riešenej veci, kto má byť uvedený v kúpnej zmluve ako kupujúci, pričom podrobnosti čo má katastrálny úrad skúmať sú predpismi administratívneho práva, ale dôležité je pre platnosť prevodu vlastníctva, čo zodpovedá vôli zmluvných strán. okrem iného z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že v katastri nehnuteľností zapisujú sa aj nehnuteľnosti, ktoré síce spadajú do BSM účastníkov (manželov), a pritom jeden z manželov nie je vedený ako vlastník v návrhu na vklad; (na súdy potom napádajú určovacie žaloby), tiež aj v riešenej veci žalobca podal určovaciu žalobu.

115. S poukazom na § 41 ods. 1 OZ, ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov vrátane úkonov týkajúcich sa prevodov nehnuteľností (napr. často sú darovacie zmluvy vydávané za kúpne zmluvy) z dôvodu účelu čerpania úverov.

116. Podľa ustálenej súdnej praxe, ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí to čo predstavovala vôľa zmluvných strán, ak sú splnené všetky náležitosti úkonu, pričom neplatnosti takéhoto právneho úkonu sa nemožno dovolávať voči účastníkov, ktorý ho považoval za nezastretý.

117. Odvolací súd prisvedčil tvrdeniu žalobcu, že žalovaná od začiatku vedela, že došlo medzi účastníkmi k simulovanému právnemu úkonu, čo vyplýva z dokazovania pred súdom prvého stupňa, lebo ani jeden z účastníkov konania sa nedomáhal vrátenia vkladov financií a nákladov na rekonštrukčné a montážne práce v predmetnom byte a súd aj tak vyhodnotil dokazovanie (pričom na č.l. 142 spisu, zápisnice o pojednávaní zo 4.12.2012 sa právny zástupca žalovanej vyjadril k právnym dôvodom žaloby a ďalšie návrhy nemal na doplnenie dôkazov).

118. Odvolací súd doplňuje, že v prípade disimulovaného právneho úkonu (právny úkon, ktorý je simulovaným právnym úkonom zastretý), tento je často platný, keďže disimulácia sama osebe nie je protiprávna (strana 411 p.v., komentár k § 41a (o konverzii) dr. Imrich Fekete Obč. zákonník, 1. zväzok, rok 2014).

119. Bol urobený záver, že právne posúdenie súdu prvého stupňa bolo správne, súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil (z podradenia pod právnu normu vyvodil správne závery zo skutkového stavu o právach a povinnostiach účastníkov konania, a odvolací súd podľa § 205 ods. 2 písm. d/,f/ O.s.p. nie je daný.

120. Súd vyhodnotil dôkazy podľa § 132 O.s.p. (skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov); a nebolo treba doplniť dokazovanie v odvolacom konaní. Odvolací súd pritom vychádzal z ustálenej súdnej praxe (pozri Uznesenie NS 7Cdo/255/12 z 23.10.2013, 3Cdo/384/2013 z 2.12.2014); a ani tento odvolací dôvod nie je daný. Keďže odvolací súd nedoplňoval dokazovanie a považuje skutkový stav zistený súdom prvého stupňa za postačujúci skutkový materiál pre právny záver súdu prvého stupňa potvrdil rozsudok podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p..

121. Odvolací súd pri rozhodnutí vychádzal zo súdnej praxe, keď prvostupňové a odvolacie konanie aj keď prebieha na rôznych stupňoch súdov z hľadiska predmetu konania obe tvoria jeden celok (pozri II. ÚS 78/05, III. ÚS 372/08). Napokon aj keby žalovaná namietala nesprávne vykonanie dôkazu (nevykonaný výsluch svedka), nespôsobuje to vadu prvostupňového konania v tejto veci vzhľadom na presvedčivé odôvodnenie rozsudku (pozri rozhodnutie NS 5Cdo/244/2011, 6Cdo 185/2011).

122. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy (uvedené v Náleze z 25.11.2015, III. ÚS 288/2015); odvolací súd dodáva, že Ústavný súd SR, ak ponechal uznesenie sp. zn. 3Cdo 384/2013 z 2.12.2014 v platnosti (podľa výroku; „Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje“); potom ani sa nedopustil súd zásahu do vlastníckych práv žalovanej sťažovateľky, lebo ona nestratí rozsudkom súdu všetky vlastnícke práva po určení podielového spoluvlastníctva k predmetnému bytu (rozsah podľa § 137 OZ).

123. Odvolací súd k námietkam žalovanej k simulácii právneho úkonu účastníkov dodáva, že (čl. 276, 277 spisu), treba prisvedčiť argumentom žalobcu, že oni byt kupovali spolu do podielového spoluvlastníctva a aj keď obaja prispeli vkladom v rôznych výškach financií, prácou pri rekonštrukcii,

správny je záver súdu prvého stupňa o nadobudnutí podielov v podiele 1/2-ica z celku u každého z nich, t.j. účastníkov konania.

124. K navrhovanej judikatúre žalovanou vo veci po zrušení rozsudku odvolacieho súdu ústavným súdom treba uviesť, že ani rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 3Cdo 2621/2006, ani sp. zn. 22Cdo 1513/2017 nevychádzajú zo skutkového stavu a majú aj odlišný predmet konania (vyporiadanie BSM), vo vzťahu k riešenej veci a odvolací súd túto judikatúru neakceptoval.

125. Odvolací súd potvrdil rozsudok aj vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p..

126. V odvolacom konaní (po dovolaní a rozhodnutí Ústavného súdu) vznikli trovy konania úspešnému žalobcovi a podľa § 142 ods. 1, § 224 ods. 1 O.s.p. boli mu priznané (2 úkony po 492,93 €, 1. vyjadrenie k odvolaniu zaslané JUDr. Sopkovou z 28.2.2013, 2. vyjadrenie vo veci z 10.5.2016 + 2 x režijný paušál po 8,58 €), podľa §§ 1, 14 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov, spolu 1.003,02 € a budú vyplatené na účet advokátky JUDr. Sovovej do 3 dní.

127. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č.757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.